

מתולדותיו של מורנו הגרי"מ שפירא זצ"ל.

נולד ב' בטבת בשנת תרס"ה בליטא בעיירה שקוצוויל שכל בניה היו למודי ה' ולומדים מופלגים ומפורסמים רבים יצאו ממנה, בגיל תשע לערך מתה עליו אמו הצדקת מרת ליבא ז"ל שהיתה בת אחיו של רבנו הסבא מקלם זיע"א ונתחנכה בדרכו, רבות סופר לנו על כוחות נפשה הנפלאים ועל אמונתה האיתנה וכוחה הגדול בתפילה שבכמה מקרים פעלה ישועות שנחשבו בעיני הרופאים לנס. אחר פטירתה ובשל הדוחק הגדול נלקח הוא ושני אחיו הגדולים ממנו [הבכור הגאון הצדיק מוה"ר שרגא פייבל זצ"ל הי"ד שנעשה לימים ראש הישיבה בהידע שליד אנטוורפן בלגיה והעמיד אלפי תלמידים המזכירים את שמו בסילודין וקדש שם שמים בחייו ובמותו באושוויץ בט"ו חשון תש"ג. והני הרה"ג ר' שמחה זיסל זצ"ל מירושלים] לביתו של מרן הר' נחום זאב זיו זצ"ל בנו של הסב"ק מקלם ומנהל התלמוד תורה דקלם, ושם הי' ביתם, וחינוכם הי' ע"י הצדקת המפולאה מרת נחמה ליבא ז"ל בתו של הסב"ק ואשתו של מוה"ר צבי ברוידא זצ"ל שהיו כולם קדושי עליון חכמי לב וגבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו במדה שלא תאומן, וכן טפלו בהם בנותיו של הרנ"ז זצ"ל שהיו אף הן כאבותיהן ישראל אשר בך אתפאר.

שם בקלם למד בישיבה הקטנה שניהל וחינך מרן ר' אלי לאפיאן זצ"ל וכבר טו נשלח לישיבת טלז ושם למד כחמש שנים ושם עוצבה נפשו ע"י רבו המובהק מרן ר' יוסף לייב בלזך זצ"ל ואף הוסמך בסימכת חכמים על ידו בשנת תרפ"ה ובה הוא מפליג מאד בשבחו. בקיץ תרפ"ה הגיע עם קבוצה של כמה אריות בחבורה מטלז לחברון להיות בא"י ובמחיצת הסבא מסלבודקא זצ"ל וביישיבה שהיתה לתפארת, ומאז המשיך את למודו בחברון עד תרצ"א ואז נסע לתקופה של שנה ויותר לסלבודקא ללמוד אצל הגרי"א שר זצ"ל והגר"א גרודז'נסקי זצ"ל וגם שהה תקופה במחיצת ש"י הגאון ר' אברהם אלי קפלן זצ"ל בברלין, מכולם למד ודעתו היתה רחבה עשירה ומקפת מאד ומערכות גדולות היו לו מאותה תקופה עבעניני דעת, צמאונו לדעת הי' גדול וכל הבנה או הרגשה או "קמט" נוסף היו עיקר חייו, אחר נישואיו עבר לגור בפ"ת והי' בין מקימי הכולל לתורת א"י הנודע לתהילה והיה מחבריו הקבועים ואף פרסם מאמרי תורה תמידים כסדרן בחוברות שי"ל ע"י הכולל, זמן קצר אחרי נישואיו חלה מאד במחלת ראות והוצרך לשהות כחצי שנה במקום מרפא בצפת, ויש לציין כי במשך חייו חלה כמה פעמים במחלות שיש בהן כדי להמית וחיוניותו הנפלאה התגברה והי' רגיל בפיו "לא אמות כי אחי" שאין ה"כ"י מלשון אלא, רק מלשון "דהא" כלומר לא אמות שהרי אחי, מדוחק השעה הוצרך לעזוב את הכולל ולעבור להוראה, אך כל ימיו אף שעשרות שנים עברו עליו מחוץ לכתלי ביהמ"ד לא עזב את ביהמ"ד, ותמיד היה שקוע בתוך סוגיא וברגע כמימרי הי'

* נכתב ע"י אחד מבני המשפחה

נכנס לענין בכל כוחו ומפלפל בחום ובחיות כנער צעיר כח זה נשא עמו מטלז שהיתה יורה רותחת בריתחא דאורייתא והוא הי' מהשרידים שנשאו את הארון בכל מסעיהם. בקלם קבל את תכונות הסדר, הדייקנות והאחריות הי' שומר זמן ומסודר להפליא והי' הולך לעבודתו ושומר על קביעותו אף בעיתות מחלה. חלק גדול מימיו היה בחלאים קשים וגם ביסורים ותמיד היתה חיוניותו בולטת ובוקעת ולא ניתן הי' להאמין כי הוא מגיע כעת מהקרנות כנגד מחלת הסרטן שתקפתו כמה פעמים במשך חייו, היו פעמים שהי' מגיע ישר מביה"ח אחרי טיפול בהקרנות לשיחה או ועד בישיבה ולא הי' ניכר עליו דבר. בכל מקום שנמצא היתה השפעתו ברוכה וחזקה מאד ובפרט על צעירים שתמידי נמשכו אליו והי' מעורר תמיד לחשוב להתבונן ולחדש ונוכחותו היתה תמיד מרכז ותמיד הי' שופע מילי מעליתא בתורה ובדעת. מקלם ינק את אמונתו שהיתה איתנה מאד וברורה ולכן לא נפלה רוחו מעולם אף שהיו דברים רבים בחייו שהי' בהם לגרום שברון לב ודכאון. התרחק מאד מגינוני הכבוד המקובלים והיו נחשבים בעיניו כדברים בטלים אף שהי' זהיר בכבוד אחרים ואם קרה ונתברר לו שנפגע אדם ע"י אף שבעיניו כבוד היה תמיד כמתעסק ואינו מתכוין, הי' טורח לפייסו.

משיצא לגמלאות חזר מיד לישיבה ולביהמ"ד שלא פרש מהם מעולם ונלקח ע"י ראש הישיבה דישיבת נחלת דוד לכהן כמשגיח ומשפיע בישיבה הק', ואף שהיו ימים אלה ימים של צער מבחינה גופנית שתקפו ותכפו עליו חליים קשים ורעים היו בעיניו השנים הטובות ביותר וחש בהם מעין עוה"ב ותמיד חזר והודה לקב"ה שזיכהו להשפיע תורה כנפשו, ובאמת היתה השפעתו ניכרת ואהוב הי' מאד על תלמידיו ששתו בצמא את דבריו, והעמידם בקרן אורה הן בהבנת ד"ת והן בשיקול הדעת להבחין בין עיקר לטפל. וכך עברו עליו כל ימי חייו תמיד היו מעיניו בעיקר ומעולם לא השתדל להבליט עצמו. תמיד צידד עצמו וסלד מן הפרסום וכך עבר והשפיע בכל מקום שהיה ומדת האמת שבו, והכנות, ודבריו שיצאו מליבו באמת נתקבלו, ורבים השיב מעוון עוד הרבה טרם שנתרבו בעלי תשובה ונעשתה הדרך סלולה יותר, מעולם לא פינק עצמו, ודרש מעצמו קודם ויותר משדרש מאחרים. תמיד השכים קום והי' פותח דלתי ביהמ"ד, וגם בעת מחלתו האחרונה כששכב בלי הכרה והי' רדום. מיד כשהי' בו זיק כל שהוא של התעוררות הי' מסיר מעצמו את השמיכה ומשתדל לקום והי' צריך להחזיקו בכח כי הי' קשור לנוזלים דרך העורק והי' בלי הכרה. זה כחו של חינוך מבית קלם.

אהוב מאד הי' על רבותיו על חבריו ועל תלמידיו. ונתקיים בו איש שומע לנצח ידבר כי תלמיד נאמן היה לרבותיו ולכן הצליח הי' בידו להעמיד תלמידים. כמה וכמה משפיעים בדורנו הם תלמידיו, וכבר שמענו פעם מפי מורנו המשגיח הגר"מ חדש זצ"ל, הלואי והיינו פעלים עם המעמד וה"סטנדר" את מה שר' מאיר פועל בלי כל אלה.

גם תפילתו וברכותיו היו זכות וברורות ומעולם לא בירך ברכה בחטיפה חלילה ובכל מקום שהלך בית מדרשו עמו והיתה עמו אורה של ישיבה ושל עלי כתבנו מקצת דרכיו כי דרכו היחיד היתה ועם היותו מעורב בדעת עם

הבריות וחי עשרות שנים במצב שבדרך הטבע צריך הי' להשחק עם כל זה הי' למופת בדרך חייו. בודאי שכל זה נתאפשר כי זיכהו הקב"ה בעזר כנגדו הרבנית רחל תחי' שהתה רעי' נאמנה ומסורה בכל כוחה וכל טרדה ודאגה בעניני הבית הסירה ממנו שותפות מלאה לה חלק כחלק בכל מה שפעל והשיג.

בי' בטבת תשנ"ו ביום שמלאו לו צ"א שנה חלה את חליו ואיבד את הכרתו וכעבור י"ב יום בכ"ב טבת נלב"ע. כמעט עד יומו האחרון השפיע והיה איש חי אשר נשא עימו הוד דורות קודמים ועל ידו שהי' זכרן נפלא וזכרון של כשמונים שנה חי בו חיו גם הם חיות כל שהיא בעולמנו הנתוק והכרות ובהסתלקותו נסתלקו גם הם לגנזי מרומים עד יקיצו וירננו שוכני עפר בב"א.

החיות 1234567

החיות 1234567

החיות 1234567

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים
וזכרו לברכה